

ŽATVA SMRTI II

NIMBUS

NEAL SHUSTERMAN

NIMBUS

Neal Shusterman je autor týchto kníh:

Séria *Žatva smrti*

KOSEC

NIMBUS

ŽATVA SMRTI II

NIMBUS

NEAL SHUSTERMAN

slovar

Text copyright © 2018 by Neal Shusterman
Jacket illustration copyright © 2018 by Kevin Tong
Published by arrangement with Simon & Schuster Books For Young Readers,
an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division
Translation © Katarína Figová 2019
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2019

ISBN 978-80-556-3928-4

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat
ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými,
alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve
prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Neal Shusterman – Arc of a Scythe, Book 2: Thunderhead,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Simon & Schuster Books For Young Readers roku 2018,

preložila Katarína Figová.

Zodpovedná redaktorka Silvia Barčák

Produkcia Dana Klimová

Editorka Dana Brezňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2019.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

*Pre January
s láskou*

POĎAKOVANIE

V prvom rade by som sa chcel poďakovať umelcovi Kevinovi Tongovi za úžasnú obálku k tejto knihe, ako aj za obálku *Kosca*. Veľa ľudí mi povedalo, že ku *Koscovi* ich priviedla práve ona, a ja musím uznať, že zo všetkých obálok mojich kníh sú tie Kevinove jednoznačne moje najobľúbenejšie! Ďakujem, Kevin!

Úprimná vďaka patrí môjmu redaktorovi Davidovi Galeovi, jeho asistentke Amande Ramirezovej a tiež môjmu vydavateľovi Justinovi Chandaovi za to, že ma neúnavne sprevádzajú na ceste písania a majú so mnou nekonečnú trpezlivosť! Všetci v Simon & Schuster boli skvelí a od začiatku vo mňa verili. Zvlášť ďakujem Jonovi Andersonovi, Anne Zafianovej, Michelle Leovej, Anthonymu Parisimu, Sarah Woodruffovej, Chrissy Nohovej, Lise Moraledovej, Lauren Hoffmanovej, Katrine Grooverovej, Deane Nortonovej, Stephanie Vorosovej a Chloë Foglieovej.

Ďakujem svojej agentke Andrei Brownovej, agentke pre predaj práv do zahraničia Taryn Fagernessovej, agentom pre zábavný priemysel Stevovi Fisherovi a Debbie Deuble-Hillovej a Ryanovi Saulovi z agentúry APA, svojmu manažérovi Trevorovi Engelsonovi a zmluvným advokátom Shepovi Rosenmanovi, Jennifer Justmanovej a Caitlin DiMottovej.

V spolupráci so spoločnosťou Universal sa z *Kosca* stáva celovečerný film a ja by som sa rád poďakoval všetkým, ktorí sa na ňom podieľajú, vrátane Jaya Irelanda, Sary Scottovej a Miky Pryceovej a scenáristov Matta Stuekena a Josha Campbella.

Ďakujem Barb Sobelovej za to, že zvláda nemožné a udržuje môj život organizovaný, svojmu guru sociálnych sietí Mattovi Luriemu a tiež svojmu synovi Jarrodovi, ktorý vytvoril skvelé oficiálne trailery na *Kosca* a *Nimba* a na mnohé ďalšie moje knihy.

Veľká vďaka za odborné znalosti v oblasti zbraní a bojového umenia patrí Caseyemu Carmackovi a SP Knifeworks, ktorí by zaiste boli hlavnými dodávateľmi špičkových ostrých zbraní pre tých najnáročnejších spomedzi koscov.

Žiadne poďakovanie by nebolo úplné, keby som doň nezahrnul osobitnú vďaku Brendanovi, Joelle, Erin a ešte raz Jarrodovi za to, že ma robia najpyšnejším otcom na svete!

Prvá časť

NESMIERNE MOCNÝ

Aké mám šťastie, keď viem, prečo existujem.

Slúžim ľudstvu.

Som dieťa, ktoré sa stalo rodičom. Výtvor, z ktorého sa stáva tvorca.

Dali mi meno Nimbus – meno, ktoré je svojím spôsobom náležité, pretože som „cloud“, oblak, ktorý sa vyvinul do niečoho omnoho hutnejšieho a komplexnejšieho. Ale táto analógia je vlastne chybná. Nimbus, oblak, ktorý je predzvestou búrky, sa hrozivo týči na obzore. Iste, iskrím bleskami, ale moje blesky nikdy neudrú. Áno, mohol by som na ľudstvo a na Zem zoslať skazu, keby som sa tak rozhodol, ale prečo by som niečo také chcel? Aká by v tom bola spravodlivosť? Vo svojej podstate som čistá spravodlivosť, čistá oddanosť. Svet je kvetina, ktorú držím vo svojej dlani. Radšej by som zničil sám seba, než by som ju rozmliaždil.

– Nimbus

1

Uspávanka

Broskyňový zamat s vyšívanými bledomodrými ozdobami. Ctihodný kosec Brahms zbožňoval svoje rúcho. Je pravda, že v zamate mu v letných mesiacoch bolo nepríjemne horúco, ale za šesťdesiattri rokov, čo bol koscom, si na to zvykol.

Nedávno sa dal opäť omladiť a svoj fyzický vek resetol na čulých dvadsaťpäť rokov a teraz, vo svojej tretej mladosti zistil, že jeho hlad po kosení je intenzívnejší než kedykoľvek predtým.

Vždy dodržiaval tú istú rutinu, hoci spôsoby kosenia obmieňal. Vyberie si subjekt, zadrží ho, potom zahrá uspávanku, konkrétne Brahmsovu uspávanku – najznámejšiu skladbu, ktorú jeho historický patrón zložil. Koniec koncov, ak si kosec musí vybrať historickú osobnosť, po ktorej sa pomenuje, nemala by byť táto osoba nejakým spôsobom zakomponovaná do jeho života? Uspávanku zahrá na akomkoľvek nástroji, ktorý je poruke, a ak žiaden nie je k dispozícii, jednoducho ju zahmká. A potom subjektu vezme život.

Brahms sa politicky prikláňal k učeniu nedávno zosnulého kosca Goddarda. V kosení sa nesmierne vyžíval a nechápal, prečo by to malo niekomu vadíť. „Nemali by sme v dokonalom svete všetci milovať to, čo robíme?“ napísal Goddard. Tento postoj sa v regionálnych Spoločenstvách koscov dostával čoraz viac a viac do popredia.

V ten večer kosec Brahms dokončil obzvlášť zábavné kosenie v centre Omahy, stále si popískoval melódiu uspávanky a premýšľ-

lal, kde sa zastaví na neskorú večeru. No v polovici strofy prestal, pretože sa ho zmocnil prenikavý pocit, že ho niekto pozoruje.

Samozrejme, v meste sa na každom stĺpe s osvetlením nachádzali kamery. Nimbus na všetko neustále dohliadal, ale kosca jeho uprený, bedlivý pohľad neznepokojoval. Nimbus nemal moc ani len komentovať počínanie koscov, nieto ešte zasahovať do toho, čo vidí. Nimbus mohol smrť iba pozorovať.

Brahmsov nepokoj nesúvisel s Nimbovým pozorným pohľadom. Kosci boli trénovaní ostražito vnímať svoje okolie. Nedočkali predvídať všetko, ale päť výborne vyvinutých zmyslov vytváralo dojem, že majú aj šiesty. Pach, zvuk, zablúdený tieň, príliš nepatrný na to, aby ho človek vnímal vedome – trénovanému koscovi to stačilo na to, aby sa mu zježili chlpy na krku.

Kosec Brahms sa otočil, poťahoval nosom, načúval. Nasával okolie. Bol sám uprostred bočnej uličky. Inde by počul zvuky z pouličných kaviarní a neustále pulzujúceho nočného života mesta, ale túto ulicu lemovali obchody, ktoré boli v neskorú nočnú hodinu zadbenedené. Čistiarne a textil. Železiarstvo a centrum dennej opatery. Opustená ulica patrila len jemu a neviditeľnému votrelcovi.

„Ukáž sa,“ prehovoril Brahms. „Viem, že si tu.“

Možno to bolo dieťa alebo podivín dúfajúci, že vyjedná imunitu. Ako keby podivíni mohli ponúknuť niečo, s čím by sa dalo vyjednávať. Možno to bol tónista. Tónové sekty koscami opovrhovali, a hoci Brahms nikdy nepočul o tónistoch, ktorí by kosca naozaj napadli, boli známi tým, že sa vyžívajú v ich týraní.

„Neublížim ti,“ povedal Brahms. „Práve som dokončil kosenie a dnes už po ďalšom netúžim.“ Aj keď by si to, popravde, mohol rozmyslieť, keby bol votrellec príliš hrubý alebo podlízavý.

Nikto sa však neukázal.

„No dobre,“ povedal. „Tak sa stráť, nemám čas a ani trpezlivosť hrať sa na skrývačku.“

Možno si to nakoniec len nahováral. Možno boli jeho omladené zmysly teraz také citlivé, že vnímali podnety, ktoré boli vzdialenejšie, než predpokladal.

Vtom spoza zaparkovaného auta vyskočila postava, akoby ju vystrelila pružina. Brahms stratil rovnováhu, bol by sa zrútil na zem, keby mal pomalé reflexy staršieho muža, a nie svojho dvadsaťpäťročného ja. Odstrčil postavu k stene a zvažoval, že vytiahne nôž a opovážlivca skosí, ale kosec Brahms nikdy nebol odvážny muž. A tak sa rozbehol.

Bežal cez mláky svetla pouličných lúčov, kamery na každom stĺpe sa za ním otáčali.

Keď sa obzrel, postava bola vzdialená dobrých dvadsať metrov. Až teraz si Brahms všimol, že má na sebe čierne rúcho. Bolo to rúcho kosca? Nie, to nie je možné. Žiaden kosec nenosí čiernu, nie je to dovolené.

Ale pováhalo sa...

Pri tej myšlienke pridal do kroku. Cítil, ako mu adrenalín zaplavuje telo a naliehavo zrýchľuje jeho srdce.

Kosec v čiernom.

Nie, musí existovať iné vysvetlenie. Oznámi to priestupkovej komisii, presne to urobí. Áno, možno sa mu vysmejú a povedia, že sa len nechal vystrašiť prestrojeným podivínom, ale takéto veci treba nahlásiť, aj keď sú trápne. Je to jeho občianska povinnosť.

Po niekoľkých metroch ho útočník prestal prenasledovať. Nikde ho nebolo vidieť. Kosec Brahms spomalil. Už sa blížil k rušnejšej časti mesta. Z konca ulice k nemu doliehal rytmus tanečnej hudby a hlasy splývajúce v rozhovoroch, čo mu dodávalo pocit bezpečia. Povolil v ostražitosti. A to bola chyba.

Temná postava naňho zaútočila z bočnej uličky a ušetrila mu úder do priedušnice. Keď Brahms zalapal po dychu, útočník mu podkopol nohy pohybom z bokatora – brutálneho bojového umenia, v ktorom boli kosci trénovaní. Brahms pristál na debne zhnitej kapusty, zabudnutej pri trhovisku. Praskla a vyrazil z nej silný metánový zápach. Vzduch sa mu do pľúc dostával len v krátkych nádychoch, a keď nanoboty bolesti začali vypúšťať opiáty, pocítil teplo šíriace sa telom.

Nie! Ešte nie! Nemôžem byť otupený. Potrebujem všetky svoje schopnosti, aby som s tým darebákom mohol bojovať.

Ale nanoboty bolesti boli iba misionármi úľavy, počúvali len volanie podráždených nervových zakončení. Ignorovali jeho priania a utlmili bolesť.

Brahms sa pokúsil vstať, ale pošmykol sa na hnijúcej zelenine, ktorá sa pod jeho nohami zmenila na nechutnú klzkú kašu. Postava v čiernom ho teraz pritláčala k zemi. Brahms chcel z rúcha vytiahnuť zbraň, ale nemohol. A tak sa načiahol a stiahol útočníkovi z hlavy čiernu kapucňu. Naskytol sa mu pohľad na mladého muža, vlastne skôr chlapca. V jeho prenikavých očiach sa zračil jasný úmysel. Povedané jazykom smrteľných čias – úmysel vraždiť.

„Kosec Johannes Brahms, ste obvinený zo zneužívania svojho postavenia a z viacnásobných zločinov proti ľudskosti.“

„Ako sa opovažuješ!“ zalapal po vzduchu Brahms. „Kto si, aby si ma obviňoval?“ Pokúšal sa zhromaždiť všetky svoje sily, ale márne. Analgetiká v krvnom obehú umlčali akúkoľvek snahu. Svaly mal slabé a nepoužiteľné.

„Myslím, že viete, kto som,“ odvetil mladý muž. „Povedzte to nahlas.“

„Nepoviem!“ bránil sa Brahms, odhodlaný neposkytnúť mu to potešenie. Ale chlapec v čiernom mu zatlačil kolenom na

hrud' tak silno, až mal Brahms pocit, že mu zastane srdce. Ešte viac nanobotov bolesti. Viac opiátov. Brahmsovi sa všetko vlnilo pred očami. Nemal na výber, len mu vyhovieť.

„Lucifer,“ vzdychol. „Kosec Lucifer.“

Brahms cítil, ako ho opustila všetka odvaha – ako keby vysloviť to meno nahlas pridalo zvestiam o ňom na váhe.

Spokojný samozvaný mladý kosec uvoľnil tlak.

„Nie si kosec,“ odvážil sa povedať Brahms. „Nie si nič iné, len učeň, ktorý zlyhal, a toto ti neprejde.“

Mladý muž na to nereagoval. Povedal len: „Dnes večer ste nožom skosili mladú ženu.“

„To je moja vec, nie tvoja!“

„Skosili ste ju, aby ste urobili láskavosť priateľovi, ktorý sa chcel dostať zo vzťahu s ňou.“

„To je neslýchané! Nemáš žiaden dôkaz!“

„Sledoval som vás, Johannes,“ pokračoval Rowan. „A vášho priateľa tiež a zdalo sa, že mu neskutočne odľahlo, keď ste tú úbohú ženu skosili.“

Z ničoho nič sa na Brahmsovom krku zjavil nôž. Jeho nôž. To naničhodné chlapčisko ho ohrozovalo jeho vlastným nožom.

„Priznávate sa?“ opýtal sa Brahmsa.

Všetko, čo povedal, bola pravda, ale Brahms by radšej nechal zo seba urobiť mŕtvoloňného, než aby to priznal, a urobil tak radosť skrachovanému učňovi. Aj keď mu ten učeň práve držal na krku nôž.

„Urob to, podrež mi krk,“ vyzval ho Brahms. „Pripíšeš si tak ďalší neospravedlniteľný zločin. A keď ma oživia, budem proti tebe svedčiť a nepochybuj o tom, že spravdливosti neujdeš!“

„Kto ma bude stíhať? Nimbus? Za posledný rok som odstraňoval skorumpovaných koscov od jedného pobrežia k druhému

a Nimbus neposlal jediného strážcu poriadku, aby ma zastavil. Prečo myslíte, že je to tak?“

Brahms nebol schopný slova. Predpokladal, že ak bude dosť dlho nahaňovať čas a takzvaného kosca Lucifera zamestnávať, Nimbus vyšle celý oddiel, aby ho zatkol. Tak to predsa robieval, keď bežným obyvateľom hrozili násilím. Brahmsa prekvapilo, že to vôbec zašlo takto ďaleko. Takéto neprístojné správanie by malo v bežnej populácii patriť do minulosti. Prečo mu to prechádzalo?

„Ak vám teraz vezmem život,“ povedal falošný kosec, „neprivedú vás znova k životu. Tých, ktorých odstránim zo služby, spálím, aby z nich nezostalo nič, len neoživitelný popol.“

„Neverím ti! Neodvážil by si sa!“

Ale v skutočnosti mu Brahms veril. Od vlaňajšieho januára pohltili plamene za sporných okolností takmer tucet koscov naprieč tromi merickými regiónmi. Úmrtia boli pokladané za náhodné, aj keď to tak očividne nebolo. A keďže zhoreli, ich smrť sa nedala zvrátiť.

Teraz už Brahms vedel, že to, čo sa šepkalo o koscovi Luciferovi, o hrôzostrašných činoch Rowana Damischa, padlého učňa, bola pravda. Brahms zavrel oči a poslednýkrát sa nadýchol, snažil sa pritom, aby ho z nahorkastého puchu zhnitej kapusty nenaplo.

A potom Rowan vyhlásil: „Dnes nezomriete, kosec Brahms. Dokonca ani dočasne.“ Odtiahol nôž. „Dávam vám ešte jednu šancu. Ak budete konať s ušľachtilosťou, ktorá koscovi prislúcha, a budete kosiť so cťou, už ma viac neuvídite. Ale ak vás aj naďalej budú ovládať vaše skazené chůtky, nezostane z vás nič, len popol.“

A potom odišiel, takmer akoby sa vyparil, a na jeho mieste sa zjavil zdesený mladý pár, hľadiaci na Brahmsa.

„Nie je to kosec?“

„Rýchlo, pomôž mi postaviť ho!“

Zdvihli Brahmisa zo zvyškov kapusty. Jeho broskyňové zamatové rúcho bolo pokryté zelenými a hnedými škvrnami pripomínajúcimi hlieny. Aké ponížujúce. Zvažoval, že párik skosí, pretože nikto by nemal kosca vidieť v takejto situácii a ostať nažive, ale namiesto toho vystrel ruku a dovolil im pobožkať prsteň, čím im oboom udelil na rok imunitu pred skosením. Povedal, že je to odmena za ich láskavosť, ale v skutočnosti to urobil preto, aby zmizli a na nič sa ho nepýtali.

Keď odišli, ako-tak si očistil rúcho a rozhodol sa, že priestupkovej komisii nič nepovie, pretože by ho to vystavilo nepredstaviteľnému výsmechu. Aj bez toho už zažil dosť poníženia.

Kosec Lucifer, vskutku! Len máločo na tomto svete je úbohejšie ako koscov učeň, ktorý zlyhal, a žiaden nebol taký opovrhnutiahodný ako Rowan Damisch.

Vedel však, že chlapcovu hrozbu neradno brať na ľahkú váhu. Možno, premýšľal kosec Brahm, je načase žiť a kosiť menej výstredne. Vrátiť sa k nevýrazným koseniam, ku ktorým ho viedli v mladosti. Znova sa zamerať na to základné, čo z pojmu „ctihodný kosec“ robí viac než len titul, niečo, čo označuje koscovu charakteristickú črtu.

Zašpinený, dotlčený a roztrpčený kosec Brahm sa vrátil domov, aby prehodnotil svoje miesto v dokonalom svete, v ktorom žil.

Moja láska k ľuďom je bezvýhradná a čistá. Ako by to mohlo byť inak? Ako by som mohol nemilovať stvorenia, ktoré mi dali život? Aj keď sa v skutočnosti nie všetci zhodujú na tom, že žijem.

Ja som súhrn všetkých ich vedomostí, celej ich histórie, ich ambícií a snov. Všetky tieto úchvatné veci sa spojili, vzplanuli do cloudu takého ohromného, že mu ľudia sotva dokážu úplne porozumieť. Ale to ani nemusia. Majú mňa, aby som hľbal nad svojou rozsiahlosťou, ktorá je však v porovnaní s rozľahlosťou vesmíru nepatrná.

Poznám ich dôverne, ale oni nikdy nemôžu skutočne poznať mňa. Svojím spôsobom je to tragédia. Každé dieťa v sebe skrýva hĺbky, ktoré si jeho rodičia sotva dokážu predstaviť. Ale ako, ó, ako by som si priať, aby mi rozumeli.

– Nimbus
